

πατοῦμεν βραδέως ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἀπομακρυνόμενοι τῆς παρὰ τὸ καφενεῖον τύρβης.

Ὁ γέρον ἐφαίνεται ὅτι ἐπεθύμει καὶ νὰ εἶπῃ. Πράγματι, μετὰ τινων λεπτῶν σιωπῆν, διέκοψε τὸν περίπατον καὶ μετὰ τῆς μεμετρημένης φράσεώς του,

— Κύριέ μου, εἶπε, σὰς χρεωστῶ μίαν ἐξήγησιν. Σὰς τὴν χρεωστῶ τὸσον μᾶλλον καθόσον ἐννοῶ κάλλιστα ὅτι ἐπισπεύδετε τὴν ἀναχώρησίν σας ἐκ λεπτότητος καὶ σὰς ἐντρέπομαι διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸ ὁποῖον σὰς ὑπεδέχθην εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— ὦ, Κύριε Μελέτη! ἀνέκραξα. Εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τὴν πρόθυμον καὶ φιλικὴν δεξιῶσίν σας, ἀπ' ἐναντίας δὲ ἡμεῖς χρεωστοῦμεν νὰ σὰς ζητήσωμεν συγγνώμην δι' ὅσῃν ἐνόχλησιν καὶ ἀνησυχίαν σὰς ἐπροξενήσαμεν. Ἄλλ' οὔτε ὁ Κύριος Μαιμᾶς οὔτ' ἐγὼ ἐγνωρίζαμεν ὅσα τῶρα γνωρίζομεν.

Ὁ γέρον ἔστρεψε πρὸς ἐμὲ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἐξηκολούθησα, χωρὶς νὰ φανῶ ὅτι παρέτήρησα τὴν ἀπορίαν του.

— Δὲν πταίομεν ἡμεῖς, Κύριε Μελέτη. Ὁ Κύριος καθηγητὴς πταίει, ὅστις μᾶς ἐσύστησεν εἰς τὴν φιλοξενίαν σας, χωρὶς νὰ μᾶς εἶπῃ τίποτε.

— Δὲν πταίετε οὔτε σεῖς οὔτ' ἐκεῖνος. Δὲν ἐπεσκέφθη πρὸ ἐτῶν τὴν πατρίδα καὶ ἀγνοεῖ τὰ καθέκαστα τῆς θλιβερᾶς μας ὑπάρξεως. Ἡ οἰκία μου δὲν εἶναι πλέον ἀνοικτὴ καθὼς ἄλλοτε. Ἀπέμαθα νὰ δέχωμαι φίλους. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ὅτε ἐκρούσατε τὴν θύραν μου ἐχάρην. Ἡ πρώτη μου ἀμέσως σκέψις ἦτο ὅτι ἡ παρουσία σας ἴσως συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ φέρῃ τροπὴν εὐχάριστον εἰς τὴν κατάστασιν τῆς θυγατρὸς μου. Ἀτυχῶς ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποῖαν ἐπροξένησεν εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ἡ ὁμοίότης τοῦ Κου Μαιμᾶ μὲ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον νέον...

Ὁ γέρον ἐσιώπησε.

— Λυποῦμαι κατὰκαρδα, ὑπέλαβα, διὰ τὴν ἀτυχῆ σύμπτωσιν.

— Καὶ οὔτε εἶναι ἡ ὁμοίότης τὸσον καταπληκτικὴ ἐπὶ τέλους, ἐπανελάθεν ὁ Κος Μελέτης. Ἄλλ' ἡ σύμπτωσις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, αἱ ἐξαίφνης ἀναζήσασαι ἀναμνήσεις ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκεῖνου ἐξηγοῦν τῆς πτωχῆς ἀδελφῆς μου τὴν ἐκπληξίν. Ὁμολογῶ ὅτι τὴν συνεμερίσθην κ' ἐγὼ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Κατόπιν ἠθέλησα νὰ συζητήσω τὸ πρᾶγμα μαζὶ τῆς. Ἄλλ' ἐπιδέχονται τὰ ταιαῦτα συζήτησιν; Ἡδυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κου Μαιμᾶ δὲν θὰ προξενήσῃ παρομοίαν ἐντύπωσιν καὶ εἰς τὴν θυγατέρα μου; Οἱ δὲ ἰατροὶ μᾶς προεῖπον ὅτι ὁ ἐλάχιστος τρόμος, ἡ μικροτέρα συγκίνησις ἡμποροῦν νὰ ἐπιφέρουν συνεπιείας ὀλεθρίας! Τὴν εἶδατε σήμερον τὸσον

ἡσυχον. Ἄλλ' ἡ ἡσυχία αὕτη μόλις πρὸ τινων μηνῶν ἐπῆλθεν, ὕστερον ἀπὸ ἐτῶν πολλῶν ψυχικῶν κλονισμῶν, . . . Ἐννοεῖτε, Κύριέ μου. . . Ἡ ἐλπίς μας τῶρα εἶναι ὅτι τὴν παροῦσαν κατάστασιν θὰ διαδεχθῆ ἡ ὑγεία. Μὲ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ζῶμεν, ἡ ἀδελφὴ μου κ' ἐγὼ, καὶ τρέμομεν μὴ μᾶς τὴν καταστρέψῃ ἀπρόβλεπτόν τι. . . Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τὴν ὁποῖαν ἐνόμισα ὅτι ἐχρεώσθουν νὰ σὰς δώσω.

Ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ἔτρεμε. Ἐθλίψα ἐν σιωπῇ τὴν χεῖρά του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀντήχησεν αἴφνης δριμύς ὁ συριγμὸς τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ἐφάνησαν ἐν μέσῳ τοῦ προβαίνοντος σκότους, ὡς φάσμα, οἱ ἴστοι καὶ ἡ καπνοδόχος τοῦ ἐπὶ τῶν ἡσυχῶν ὑδάτων τοῦ κόλπου.

Ὁ Παντελεῆς τρέχων πρὸς ἡμᾶς μᾶς προσεκάλει μακρόθεν.

— Καιρός, Κύριοι, ἐφώναζεν.

Ἐπεστρέψαμεν πρὸς τὴν λέμβον. Ὁ Κος Σπυράκης ἦτο ἤδη ἐντὸς αὐτῆς διὰ νὰ μᾶς συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ἀπεχαιρετήσαμεν μετ' ἐλικρινοῦς συγκινήσεως τὸν ἀγαθὸν γέροντα.

— Μὴ λησμονήσητε, εἶπε, ὅτι ὑπεσκέθητε νὰ ἐπισκεφθῆτε καὶ πάλιν τῆς νησὸν μας.

— Σὰς ἰπόσχομαι, ἀπεκρίθη, ὅτι μετὰ χαρᾶς θὰ ἐπανεέλθω, ἅμα μὲ εἰδοποιήσητε ὅτι ἐπῆλθεν ἐντελῶς, καθὼς εὐχομαι, ἡ ὑγεία τῆς θυγατρὸς σας.

Δὲν ἔλαβα ἔκτοτε εἰδήσεις του, οὐδ' ἐπεσκέφθη πλεον τὴν νησὸν του.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία ἠλ. Βερτέ.—Μετάφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ὁ Νοέλ ἐπέστρεψε τότε εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου οὐδὲ λέξις εἶχεν ἀνταλλαχθῆ κατὰ τὴν ἀπουσίαν του· ἐφαίνεται δὲ μεγάλου βάρους ἀπηλλαγμένος καὶ εἶχε τὸ ἦθος πρόσχαρι.

— Πολὺ χαρούμενος μοιάζεις, κύριε Νοέλ, εἶπεν ὁ Γριβέ· οἱ φίλοι σου ὅμως, μοῦ φαίνεται, δὲν ἔχουν ἀφορμὴ νὰ εἶνε εὐχαριστημένοι.

— Ναί, προσέθηκε διὰ φωνῆς οἰμωζούσης ὁ Ἰωάννης, καὶ ἴσως μάλιστα λάβουν ἀφορμὴ νὰ λυπηθοῦν.

— Καὶ πάντοτε, ἐψιθύρισεν ἡ Πετροῦλα, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς κυρίας Ἀδριανῆς! Ἄχ! . . . νὰ μ' ἀφίαν θὰ τῆς ἔστειλα πίσω ὅλα τῆς τὰ χαρίσματα!

Ὁ Νοέλ δὲν ἤκουσε τὴν παρατήρησιν ταύτην.

— Τὸ λοιπόν, φίλοι μου, ὑπέλαβεν αἴφνης, ἤξευρετε τί τρέχει;... Μάλιστα... θὰ κτυπηθῶ μὲ τὸν Κ. Ἐκτορα Λοβεδύ. Τὸν προσέβαλα καὶ μοῦ ἐζήτησε ἱκανοποίησιν... Σταθήτε δά! αὐτὸ εἶνε χάρις τὴν ὁποίαν μοῦ κάμνει, διότι ὅσα καὶ ἂν εἰπῆ κανεῖς περὶ ἰσότητος, εἶνε ἀπόστασις πάντοτε ἀπὸ ἑνα εὐγενῆ ὡς αὐτὸς ἕως ἑνα τεχνίτην, ὡς ἐγὼ!

— Τοῦ λόγου σου... μηχανικός;

— Ἐγὼ 'ς τὴ θέσι σου, κύριε Νοέλ, θὰ τὸν ἔστελνα ἴσως τὸν ἥλιο, καὶ ἂν ἔλεγε καὶ τίποτε, θὰ τοῦ τῆς ἔβρεχα μιὰ χαρά!

— Καὶ μὲ κοντόξυλο, προσέθηκεν ἀγρίως ὁ ἀσπαλακοθήρας.

— Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ ἐνοεῖτε σεῖς, εἶπε δυσθύμως ὁ Νοέλ· δι' αὐτὸ καὶ δὲν σὰς ἐπῆρα μάρτυρας. Ἐν πρώτοις ὁ Ἰωάννης δὲν ἤμπορεῖ ἀκόμη νὰ περιπατήσῃ, ... ὁ δὲ Γριβὲ εἶνε οἰκογενειάρχης, καὶ δημόσιος ὑπάλληλος, καθὼς λέγει, καὶ δὲν ἤθελα νὰ τοῦ προζενήσω δυσαρρεσκείας. Ἐπειτα καὶ πάλιν σὰς λέγω, δὲν ἤξευρετε σεῖς πῶς γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, σὰς τ' ὁμολογῶ, εἶμαι πολὺ ἀρχάριος... Ἀλλὰ τὴν ἔσυμφωνήθησαν ὅλα, καὶ πρέπει μόνον νὰ τελειώσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα.

Παρὰ τὴν ὀριστικὴν ταύτην ἀπόφασιν, οἱ δύο τοῦ φίλου ἐπέμειναν παρακαλοῦντες ἀμφοτέρωθεν νὰ παραιτηθῆ τῆς μονομαχίας. Παρατήρησαν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ Ἐκτωρ Λοβεδύ ἔθεωρεῖτο ὡς ξιφομάχος καὶ εἶχε πολλὰς μονομαχίας, ἐνῶ αὐτὸς οὐδεμίαν εἶχεν ἐξ ἑνὸς ὄπλων. Ἡ Πετροῦλα δὲν ἔλεγε μὲν τίποτε ἀλλ' ἠκούετο κλαίουσα κατ' ἰδίαν, ἢ δὲ γραῖα Ρεβού ἐστίναζε, καίτοι ἀγνοοῦσα ἴσως ἀκριβῶς ὁποῖον ἔμελλε νὰ διατρέξῃ κίνδυνον ὁ φίλος τοῦ υἱοῦ τῆς.

Ὁ Νοέλ, ὅστις ἤκουε συνήθως τοὺς ἀγαθοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, διέμενον ἀμετάπειστος, καὶ ἀποφεύγων ἀναπτύξεις, αἵτινες πιθανῶς δὲν θὰ κατενοῦντο, ἤρκειτο κινῶν τὴν κεφαλήν. Ὁ ὀδοστάτης ἐν τούτοις εὔρε τέλος ἐπιχείρημα, ὅπερ ἐφάνη βαθεῖαν προζενήσαν εἰς αὐτὸν ἐντύπωσιν.

— Κύριε Νοέλ, εἶπε, δὲν θέλεις βέβαια νὰ δυσαρρεστήσῃς τὰς κυρίας Δυχαμὲλ. Νομίζεις ὅμως ὅτι θὰ ἐγκρίνουν αὐταὶ νὰ κτυπηθῆς μὲ στενὸν συγγενῆ των;

Τοῦτο εἶχε σκεφθῆ καὶ αὐτὸς ὁ νέος μηχανικός, ὅστις ἀπήντησε·

— Ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσουν... Ἡ δεσποινὶς Ἀδριανὴ εἶδε τί συνέβη, ... καὶ ὅτι σκοπὸς μου ἦτο νὰ τὴν ὑπερασπισθῶ.

— Καὶ ὅταν συλλογιζώμαι, ἐπιθυροῖζεν ἡ Πετροῦλα, ὅτι αὐτὴ ἡ σιχαμένη Ἰωσηφίνα τὰ ἔκαμεν ὅλα... καὶ ἀναγκάζομαι κ' ἐγὼ τὴν νὰ πάρω τὸν Τριγκάρ... Ἀ! θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ!

ΤΟΜΟΣ ΚΓ'—1887.

— Δὲν πιστεύω, ἐξηκολούθησεν ὁ Νοέλ, νὰ δυσαρρεστηθῶν αἱ κυρίαί, διότι δὲν ἤμποροῦν πλέον τὴν νὰ ἔχουν ἀγάπην καὶ ὑπόληψιν διὰ τὸν Κ. Ἐκτορα.

— Ἄν ὅμως τὸν σκοτώσῃς;

— Δὲν θὰ τὸν σκοτώσω.

— Τότε λοιπόν θὰ σὲ σκοτώσῃ αὐτός;

— Ἄς γείνη τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ. Ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον οἰκογένειαν, κ' ἐξω ἀπὸ σὰς, φίλοι μου, τῶν ὁποίων ἐδοκίμασα τὸσάκις τὴν φιλίαν, οἱ ἄλλοι θὰ μὲ λησμονήσουν γρήγορα.

Ὁ Γριβὲ καὶ ὁ ἀσπαλακοθήρας ἀνελύοντο εἰς δάκρυα, ἢ δὲ Πετροῦλα ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ὀλολύζουσα:

— Κ' ἐγὼ... ἐγὼ;

Ὁ Νοέλ, συγκεκινημένος καὶ αὐτός, ἠγέρθη τέλος καὶ εἶπε φαιδρῶς:

— Αἱ, εἶμεθα παιδιά! Τὰ πράγματα θὰ τελειώσουν ἴσως καλλίτερα παρ' ὅσον νομίζομεν... Μὲ λυπεῖ μόνον, φίλοι μου, ὅτι δὲν κατωρθώσαμεν ἀκόμη νὰ προσφέρωμεν μίαν τελευταίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὰς λαμπράς αὐτὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι σὰς ἔκαμαν εὐτόρους. Ἄ! πῶσον θὰ ἐπληρώνατε τὴν γενναιοτήτά των, ἂν κατωρθώνατε νὰ ἐπιδώσητε εἰς αὐτὰς τὸ χαρτοφυλάκιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐχάθη κατὰ τρόπον τὸσον ἀνεξήγητον!

— Ποῖον χαρτοφυλάκιον; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης Ρεβού περισκεμμένος· ἤκουσα, μοῦ φαίνεται, νὰ γίνετ' ἐδῶ λόγος... ἀλλ' ἤμουν τὸσον ἄρρωστος...

— Τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον ἦρα εἰς τὸ κιβώτιον τοῦ Κ. Δυχαμὲλ, καὶ μοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τὴν στιγμὴν ποῦ ἔπεσα.

— Στάσου, στάσου! ὑπέλαβεν ὁ ἀσπαλακοθήρας κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, θαρῶ πῶς θυμοῦμαι... Μοῦ ἤλθαν τόσας πέτραις 'ς τὸ κεφάλι, ποῦ ἔχασα τὸ μνημονικὸ μου. Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς κάτι ξεῦρω δι' αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον... Ναί, ναί, ἔτσι εἶνε! Ὅταν ἔπεσες εἶχα σηκωμένο τὸ χέρι μου καὶ τὸ ἄρπαξα πεταχτά. Θυμοῦμαι πῶς ἤθελα νὰ τὸ φυλάξω, γιὰτὶ ὑπόπτεια πῶς πρέπει νὰ ἦνε κάτι τί. Τί ἔγινε ὅμως, ἀφοῦ μ' ἐπλάκωσε ὁ τοῖχος;

Πάντες ἐσίγων, ἵνα μὴ ταράζωσι τὸν ἀγῶνα τῆς μνήμης του. Ὁ Ἰωάννης ἔτριβε τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρὸς του. Τέλος ἀνωρθώθη καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ποῦ εἶνε, ἠρώτησε, τὰ βούχα ποῦ φοροῦσα ἐκείνη τὴ βραδυά;

— Ἐκεῖ, 'ς τὸ ντουλάπι, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ του· κανεῖς δὲν τὰ ἔπιασε ἀφ' ὅτου ἀρρώστησες... Αἱ... τί; θέλεις νὰ σηκωθῆς;

— Ὁχι, ὄχι, φέρε μου ἐδῶ τὴν γιανέτα μου;...

Ἡ γραῖα Ρεβού ἔδραμε πρὸς τὸ ἐρμάριον

κ' ἐξήγαγεν αὐτοῦ χονδρὰν ἐργατικὴν ἐφαστρίδα, κατάλευκον ἔτι ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ τῆς καταπτώσεως. Πάντες ἴσταντο ὄρθιοι, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ εἶπη λέξιν, καὶ παρηκολούθουν διὰ τὸ βλέμματος τὰ κινήματα τῆς μητρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἐψηλάφησε ταχέως διὰ τῆς χειρὸς τὸ πενιχρόν του φόρεμα, εἶτα δὲ εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ θυλάκιόν του κ' ἐφώνησε φαιδρῶς :

— Νά το!

Κ' ἔδειξε παλαιὸν χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ὁ Νοέλ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως.

Κραυγὴ χαρᾶς ἐξέφυγε πάντων τὰ στήθη.

— Εἶνε δυνατὸν, εἶπεν ὁ Νοέλ, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἐζητούσαμεν παντοῦ, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀπώλεια μᾶς ἐξέθεσεν εἰς τόσας προσβλητικὰς ὑποψίας καὶ εἰς φυλάκισιν ἀκόμη, νὰ ἦνε τόσον κοντὰ μας, σχεδὸν ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μας;

— Τὸ ἔβαλα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, εἰς τὴν τσέπη μου, εἶπεν ὁ ἀσπαλακοθήρας. . . Ἀργότερα, μοῦ ἤλθε ἡ ζέστη, παραμιλοῦσα, . . ἀλλὰ κἀτι εἶχα ἀκόμη μέσα εἰς τὸ κεφάλι μου. . . Καὶ εἶνε λοιπὸν πολὺτιμο πρᾶγμα αὐτό, κύριε Νοέλ;

— Ὑποθέτω, . . ἀφοῦ εἶχε τόσην ἐπιμονὴν νὰ τὸ ἀποκτήσῃ ὁ Κ. Λοβεδύ. Τώρα θὰ ἰδοῦμεν.

Πλησιάζας δὲ εἰς τὸ φῶς ἦνοιξε τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ ὅποιον περιεῖχεν, ὡς εἶπομεν ἤδη, ὀλίγα μόνον χαρτῖα. Ἦσαν παλαιαὶ ἐπιστολαί, καὶ δύο ἔγγραφα ἐπὶ χαρτοσήμου, ὧν τὸ μὲν ἔφερεν ὑπογραφὴν Λοβεδύ τὸ δὲ Δυχαμέλ. Ὁ Νοέλ δὲν τὰ ἀνέγνωσε καὶ ἠρέεσθη εἰς ἐπιπόλαιον αὐτῶν παρατήρησιν.

— Δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα, εἶπε, ν' ἀναμιχθῶμεν εἰς οἰκογενειακὸν μυστικόν. Νομίζω ὅμως, φίλοι μου, ὅτι κάμνετε ἀληθινὸν δῶρον εἰς τὰς κυρίας Δυχαμέλ, καὶ ὅτι δὲν θὰ μετανοήσουν διὰ τὰς εὐεργεσίας τὰς ἠποίας σᾶς ἔκαμαν.

— Καὶ τώρα δὲν εἶνε πλέον λόγος νὰ κτυπηθῆς μὲ τὸν παρισινόν; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Νοέλ ἐμειδιάσασε.

— Αὐτὸ εἶνε ἄλλο πρᾶγμα, ἀπήντησεν. Ἡθελα νὰ δοθῇ ἀμέσως αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τοὺς ἰδιοκτητὰς του· ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε ἀργά, αἱ κυρία δὲν δέχονται αὐτὴν τὴν ὥραν, καὶ τὸ συμβολαιογραφεῖον εἶνε κλειστόν. Πρέπει νὰ περιμείνωμεν ἕως αὔριον.

Ἐθῆκε δὲ τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τὸ ἐρμάριον, καὶ κλειδῶσας αὐτὸ ἔδωκε τὸ κλειδίον εἰς τὸν Ἰωάννην.

— Φύλαξέ το, εἶπε.

— Διατί ὄχι τοῦ λόγου σου, κύριε Νοέλ;

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου πλέον, καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Ἐπειτα, πρέπει νὰ ἐξέλθω πάλιν, μολονότι εἶνε ἀργά.

Πρέπει νὰ κοινοποιήσω ἀμέσως τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὅποιαν ἔλαβα εἰς τὸν ἱατρὸν Βουλλιέ.

— Κ' ἐμεῖς θὰ φύγωμεν, εἶπεν ὁ Γριβέ. Ἐρχεσαι Πετροῦλα;

Ἡ νεᾶνις ἠγέρθη ἐπίσης.

— Ἀλήθεια, κύριε Νοέλ, εἶπεν ὁ ὀδοστάτης, ἡ Πετροῦλα, τώρα ποῦ κἀτι ἔχομεν, θὰ πανδρευθῇ τὸν υἱὸν τοῦ Τριγκάρ. . . Καλὰ δὲν θὰ κάμῃ;

— Βέβαια, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ Νοέλ, οὐδ' ὑποπτεύων κἂν τὴν σημασίαν τῆς ἐρωτήσεως· συγχαίρω τὴν Πετροῦλαν καὶ τῆς εὐχομαι ὅλα τὰ ἀγαθὰ.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη ἐρράγη εἰς λυγμούς.

— Ἄς ἦνε, ἄς ἦνε, κύριε Νοέλ, ἐφώνησε, τὸν παίρνω τὸν Τριγκάρ, κάμνω ὅ,τι θέλουν, ἀλλὰ μόνον νὰ μὴ κτυπηθῆτε μὲ τὸν παρισινόν. . . Εἶνε κακοροϊζικὸν ὑποκείμενον, καὶ ἂν σᾶς σκοτώσῃ, . . δὲν . . . δὲν θὰ παρηγορηθῶ ποτέ!

Τὰ δάκρυα τὴν ἔπνιγον καὶ ἠναγκάσθη νὰ καθίσῃ πάλιν.

Ὁ Νοέλ ἔδραξε τὰς χεῖράς της καὶ ἤρχισε νὰ τὴν παρηγορῇ, φαιδρῶς ἅμα καὶ συμπαθῶς, καὶ τοι μὴ μαντεύων τὸν λόγον τῶν δακρύων ἐκείνων. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ ὀδοστάτης ἐπλησίασεν εἰς τὸν Ἰωάννην, ὅστις ἐκάλεσεν αὐτὸν διὰ κρυφίου νεύματος.

— Γριβέ, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ ἀσπαλακοθήρας, δὲν πρέπει ν' ἀφήσωμε τὸν Κ. Νοέλ νὰ κτυπηθῇ. Ἐγὼ δὲν ἔμπορῶ νὰ κάμω τίποτε, μὲ δεμένο χέρι καὶ πόδι. Κουνήσου σὺ ποῦ εἶσαι γερός καὶ δυνατός.

— Κ' ἐγὼ τὸ θέλω, Γιάννη, μὰ πῶς νὰ κάμω;

— Εὐκόλο! Μὲ τὴν πρόφασιν, πῶς ἤλθε αὐτὸς ὁ Κ. Λοβεδύ ἔς τὸ σπίτι σου κ' ἔκαμε ὅ,τι ἔκαμε, κάμε του καὶ σὺ κἀπου καρτέρι, καὶ σπᾶς' του τὰ πλευρά. Εἶσαι δυνατότερος ἀπ' αὐτόν, καὶ τὸ πρᾶγμα γίνεται ὡς ποῦ νὰ πῆς κύμινο. Τότε ὁ παρισινός δὲν ἔμπορεῖ πειθὰ νὰ κτυπηθῇ μὲ τὸν Κ. Νοέλ.

— Αὐτὸ εἶνε σωστὸν! ἀλλὰ θὰ μὲ βάλουν φυλακὴν, κ' ἐπειδὴ εἶμαι δημόσιος ὑπάλληλος. . .

— Τὶ ἔχει νὰ κάμῃ; ἐσὺ τώρα εἶσαι πλούσιος. Ἄν θέλῃς καλλίτερα, βρῖσε τον δημοσίαν τὸν κύρ' Ἐκτορα, κ' αὐτὸς ποῦ παραφέρειται εὐκολα σοῦ σπᾶξ ἐσένα τὰ πλευρά. . . τοῦ κἀνεις καταμήνυσι καὶ φυλακῶνον ἐκείνον.

— Μὰ τὸν θεόν, προτιμῶ αὐτό, Γιάννη, μολονότι ἤμουν στρατιώτης καὶ μοῦ ἔρχεται ξυνὸ νὰ φάγω χωρὶς νὰ δώσω. Ἄλλ' ἀφοῦ εἶνε διὰ τὸν Κ. Νοέλ. . . Εἶσαι ὅμως βέβαιος ὅτι θὰ τὸ βάλουν φυλακὴν τὸ ἀρχοντόπουλο;

Ὁ ἀσπαλακοθήρας ἐφάνη ἀπορῶν. Ἐνῶ δ' ἐσκέπτετο, ἐπέστρεψε πρὸς αὐτοὺς ὁ Νοέλ.

— Τὸ διάβολο συνωμοσία κάμνεται αὐτοῦ; εἶπε μειδιῶν. Ἐλάτε, πάρτε τὸ ἀπόφασιν.. καὶ πηγαίνωμεν...

Ἄλλ' οἱ δύο φίλοι οὐδόλως ἐφάνοντο διατεθειμένοι ν' ἀνεχθῶσι τὸ πρᾶγμα. Ὅτε δὲ ὁ Γριβὲ ἐσφιγξεν ἀναχωρῶν τὴν χεῖρα τοῦ Ἰωάννου, εἶπεν οὗτος σιγά,

— Μωρὲ τσάκισ' τον! εἶνε καλλίτερα.

— Νὰ ἰδῶ! ἀπήντησεν ὁ Γριβὲ.

ΚΑ'.

Αἰ ἰκεταὶ

Τὴν ἐπαύριον πρωῖαν αἱ κυρίαι Δυχαμέλ, ἰδίως δὲ ἡ Ἀδριανή, διετέλουν ἐν μεγίστῃ ἀνησυχίᾳ ἐν τῷ μετρίῳ θαλάμῳ, ὃν κατόικουν παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Περρέν. Ἡ κυρία Δυχαμέλ, ὀλίγον ἔτι πάσχουσα, ἐκάθητο εἰς κλιντῆρα, περιεβλημένη εὐρύν κοιτωνίτην, ἡ δὲ Ἀδριανή, ἐνδυμένη καὶ κτενισμένη ἤδη, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, περιεφέρετο ἀνήσυχος κ' ἐθεώρει συχνάκις ἀπὸ τοῦ παραθύρου. Ἦτο κάτωχρος, καὶ ἡ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς της πελιδνότης ἐμχρτύρει ὅτι εἶχε διαγάγει κακὴν νύκτα.

Καθ' ὅσιν ἡ ὥρα προὔχωρει, ἡ νεάνις ἐφαίνετο ἔτι μᾶλλον τεταραγμένη.

— Ἀγαπητῆ μου μαμά, ἔλεγεν, ἡ μονομαχία εἶνε νὰ γείνη σήμερα τὸ πρωῖ. Αὐτὴν τὴν ὥρα χωρὶς ἄλλο κτυποῦνται. Ἴσως ἐχύθη ἤδη αἷμα, ἴσως... καὶ δὲν εἶνε κανεὶς νὰ μᾶς πληροφορήσῃ τί συμβαίνει! Ἐγραψα εἰς τὸν θεῖόν μου Λοβεδύ. Ἄλλ' ὅπως εἴμεθα τόρα μεταξὺ μας, θ' ἀκούσῃ τὴν παράκλησίν μου; Ἐπερίμενα τὸν Κ. Περρέν.. καὶ αὐτὸς δὲν ἔρχεται. Ὅταν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ Κλαμεσύ, θὰ εἶνε ὅλα τελειωμένα.. Τί νὰ κάμωμεν; τί νὰ κάμωμεν;

Τὴν ἀγαθὴν κυρίαν Δυχαμέλ ἐλύπει πολὺ μᾶλλον ἡ παραχῆ τῆς θυγατρὸς της ἢ τὰ τελούμενα βεβαίως σπουδαῖα γεγονότα.

— Ἦσυχασε, ἀγάπη μου, εἶπε, ἡσυχασε. Ὁ ἐξάδελφός σου Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔκαμε τόσα, ἀξίζει νὰ ἀνησυχῆς τόσον δι' αὐτόν;

— Αἶ, μητέρα, δὲν ἀνησυχῶ διὰ τὸν Ἐκτωρα.. Αὐτὸς, τὸ γνωρίζω, δὲν θὰ πάθῃ τίποτε.. Ἀλλὰ ὁ ἄλλος, ὁ ἐξαιρετός νέος ὁ ὁποῖος ἐμπλέχθη εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν διὰ νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ, δὲν εἶνε ἀξίος τῆς συμπαθείας μας;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, Ἀδριανή, ὑπέλαθεν ἡ μήτηρ μετὰ τινος ἀδμονίας, παραπολὺ ἐνδιαφέρεσαι ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ νέου,.. περισσότερο ἴσως παρ' ὅτι ἔπρεπε νὰ δεικνύης.. Ἐπειτα, τί ἔμποροῦμεν ἡμεῖς νὰ κάμωμεν;

— Ξεῦρω κ' ἐγώ, μαμά... Ἐν τούτοις.. στάσου! Ἦκουσα νὰ λέγουν ὅτι αἱ μονομαχίαι ἀπαγορεύονται, καὶ ὅτι ἡ ἐξουσία πρέπει μὲ κάθε μέσον νὰ τὰς προλαμβάνῃ.

— Βεβαίως καὶ οἱ μονομαχοῦντες καταδιώκονται, ἂν ὁ εἰς των πληρωθῇ.

— Τότε λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ διστάσωμεν.. Πρέπει νὰ γράψῃς ἀμέσως εἰς τὸν δήμαρχον τῆς πόλεως, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μονομαχίαν αὐτήν. Ἦτον ἄλλοτε φίλος τοῦ πατρός μου, καὶ μᾶς εἰδείξεν πάντοτε πολλὴν ἀγάπην. Θὰ ἐννοήσῃ δὲ εὐκόλως ὅτι παρεμβαίνεις ὑπὲρ συγγενοῦς. Ἐλα, μαμά,.. γράψε, γράψε, σὲ παρακαλῶ!

— Ἄς ἦνε, κόρη μου.. τὸ μέσον δὲν εἶνε κακόν, διότι ὁ δήμαρχος θὰ στείλῃ ἀμέσως χωροφύλακας, ἂν ἦνε ἀνάγκη. Ἀλλὰ, προσέθηκεν ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐν ἀμυχανία, δὲν ἔχω τὴν ἔξιν,.. δὲν βλέπω καὶ καλὰ.. γράψε σύ καὶ ὑπογράψω.

Ἡ Ἀδριανὴ ἔδραμεν εἰς τὸ γραφεῖόν της κ' ἔγραψε ταχέως τὰ ἐπόμενα:

«Κύριε Δήμαρχε,

»Μονομαχία ἐπίκειται μεταξὺ τοῦ ἀνεψιοῦ μου, Κ. Ἐκτωρος Λοβεδύ καὶ τοῦ Κ. Νοέλ Λετελιέ, μηχανικοῦ ἐν Βωβραί. Σὺς παρακαλῶ θερμῶς νὰ πράξητε πᾶν ὅ,τι παρ' ὁμῶν ἐξαρτᾶται ἵνα τὴν ἐμποδίσετε. Ὁ καιρὸς ἐπείγει, καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἴσως εἶνε ἤδη ἄργά. Ἐξαιτοῦμαι τὴν νόμιμον αὐτὴν παρέμβασίν σας ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας, τοῦ ὑμετέρου καθήκοντος, καὶ τῶν φιλικῶν αἰσθημάτων ἅτινα εἶχετε ἄλλοτε πρὸς τὸν ἀγαπητόν μου καὶ πολὺκλαστον σύζυγον.

»Εὐπειθεστάτη

«Χήρα ΔΥΧΑΜΕΛ.

Ἡ μήτηρ ὑπέγραψε, καὶ ἡ θυγάτηρ ἔσπευσε νὰ θέσῃ τὸ γράμμα ἐντὸς φακέλλου.

— Καὶ τόρα, πῶς νὰ τὸ στείλωμεν; ὑπέλαθεν ἡ νεάνις.

— Δός το νὰ τὸ πάγῃ ἡ Κατερίνα.

— Εἶνε τόσο ἀργή!.. Ἄς ἦνε.

Ἐσήμανε, καὶ ὅτε ἦλθεν ἡ Κατερίνα τῇ ἔδωκε τὴν ἐπιστολήν, παραγγέλλουσα νὰ κομίσῃ αὐτὴν ἀμέσως εἰς τὴν διεύθυνσίν της.

— Θὰ ὑπάγῃς πρῶτα εἰς τὸ σπίτι τοῦ δημάρχου, εἶπε, καὶ ἂν δὲν τὸν εὔρης, θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ δημαρχεῖον, ἢ ὅπου ἄλλοῦ εἶνε. Νὰ μὴν ἐπιστρέψῃς, χωρὶς νὰ τὸν εὔρης.

Ἡ Κατερίνα, προνομιοῦχος παλαιὰ ὑπηρετρία, ἐζήτησεν ἐξηγήσεις· ἀλλ' ἡ Ἀδριανὴ ὠθησεν αὐτὴν ἡρέμα πρὸς τὴν θύραν, λέγουσα ζωηρῶς.

— Πήγαινε λοιπὸν... πήγαινε γρήγορα.. καθέστιγμὴ τοῦ περᾶ ἡμπορεῖ νὰ στοιχίσῃ τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου, ἴσως καὶ δύο.

Ἡ θαλαμηπόλος κατάπληκτος οὐδὲν πλέον ἠρώτησε κ' ἐξῆλθε δραμαία.

Τότε ἤρχισε πάλιν ἡ πυρετώδης ἀγωνία τῆς νεάνιδος. Δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ εἰς μίαν θέσιν, ἠπόρει δὲ πῶς ἡ Κατερίνα δὲν ἐπανήρχετο, ἐνῶ πρὸ ἐνὸς μόλις τετάρτου εἶχεν ἀναχωρήσει.

— Ἀχ! ἔλεγε, εἶνε τόσο κουτὴ αὐτὴ ἡ γυ-

ναίκα! Ἐμπορεῖ νὰ μὴ τὸν εὕρη τὸν Δύμαρχον, κ' ἐν τῷ μεταξύ... Θεέ μου! δὲν θὰ προφθάσουν. Ἴσως αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶνε πληγωμένος, ἐκπνέει.. Ἴσως μάλιστα.

Κ' ἔκρυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της.

Ἐνῷ ἡ Κ. Δυχαμὲλ ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ, ἔλαφρὸς κρότος ἠκούσθη ἐπὶ τῆς θύρας. Ἡ Ἀδριανὴ ἀνεσκήρτησε.

— Ἡ Κατερίνα νὰ εἶνε; εἶπε.

Κ' ἔδραμε ν' ἀνοίξῃ.

Δὲν ἦτο ἡ Κατερίνα, ἀλλ' ἀνὴρ της ἴστατο δειλῶς καὶ εὐλαβῶς ἐν τῇ σιᾷ τοῦ διαδρόμου, κρατῶν εἰς χεῖρας τὸν πῖλόν του.

— Ὁ κύριος Νοέλ! ἐφώνησε φρίσσουσα ἡ Ἀδριανή.

Ὁ Νοέλ εἰσήλθε.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, ἐψιθύρισε, νὰ συγχωρήσετε τὴν πρωϊνὴν αὐτὴν ἐπίσκεψιν· ἀλλὰ πρόκειται περὶ σπουδαιοτάτης δι' ὑμᾶς ὑποθέσεως, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ ἀναβάλω...

Ἡ Ἀδριανὴ εἶχε πέσει ἐπὶ τινος κλινητῆρος· τοσοῦτον βίαιος ὑπῆρξεν ὁ κλονισμός, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ἡ κυρία Δυχαμὲλ ἔδειξε μίαν καθέδραν εἰς τὸν ἑλθόντα, καὶ εἶπε:

— Σὰς βλέπομεν πάντοτε εὐχαρίστως, κύριε Νοέλ, ἀλλὰ δὲν ἐπεριμέναμεν ἀληθῶς αὐτὴν τὴν στιγμήν. Καί.. ἡ μονομαχία λοιπὸν ἐκείνη περὶ τῆς ὁποίας γίνεται λόγος, δὲν ἔγεινε;... ἂν πρόκειται νὰ μὴ γείνη, εὐλογητὸς ὁ Θεός!

— Πῶς, κυρία, εἶπεν ὁ Νοέλ, ἐκδηλῶν διὰ κινήματος τὴν ἐκπληξίν του, ἐμάθετε... ποῖος σὰς εἶπε...; Ἐρχομαι, ἐξηκολούθησε κάτω νεύων τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ σὰς ἀποδώσω πρᾶγμα, πολύτιμον θεαίως, τὸ ὁποῖον σὰς ἀνήκει. Πρόκειται περὶ τοῦ χαρτοφυλακίου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον τόσον καιρὸν ἐζητεῖτο... Τὸ εἶχεν ὁ Ἰωάννης Ρεβού· ἀλλὰ κατόπιν τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς, ἡ ὁποία ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν θανατώσῃ, ἔμεινε πολὺν καιρὸν ἄρρωστος, καὶ μόλις χθὲς τὸ ἐσπέρας ἀνέκτισε τὴν μνήμη του. Αὐτὸς καὶ ὁ Γριβὲ πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἔλθουν μόνοι νὰ σὰς τὸ φέρουν, ὡς δεῖγμα εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς πρὸς αὐτοὺς εὐεργεσίας σας· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦν, ἐπεφόρτισαν ἐμὲ νὰ ἐκπληρώσω αὐτὸ τὸ καθήκον.

Κ' ἐνεχείρισε τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τὴν κυρίαν Δυχαμὲλ, ἥτις ἔλαβεν αὐτὸ ἀδιαφόρως.

— Ναί, ναί, εἶπε, τὸ ἀναγνωρίζω... ἦτο τοῦ μακαρίτου ἀνδρός μου... Εὐχαριστῶ, κύριε Νοέλ, κ' εὐχαριστήσατε, παρακαλῶ, τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ ἀπέθηκεν αὐτὸ πλησίον της ἐπὶ τινος ἐπίπλου.

— Κυρία, ὑπέλαβεν ὁ Νοέλ, ἐκπλαγεὶς καὶ

πειραχθεὶς πὺς ἴσως ἐκ τῆς ἀδιαφορίας ἐκείνης, ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι περιέχονται εἰς αὐτὸ ἔγγραφο μεγάλης σπουδαιότητος. Ἐρρίψα ἐν βλέμμα, ἐν μόνον, εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ χαρτοφυλακίου, κ' ἐβεβαιώθην.

— Πολὺ καλὰ... ἡ Ἀδριανή, ἡ ὁποία βλέπει καλὰ, θὰ τὰ κυττάξῃ.

— Αἶ, μαμά, ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις, ἥτις εἶχεν ἤδη ἀνακτῆσει τὴν ἀπάθειαν αὐτῆς, ὁ κύριος Περρέν ἐντὸς ὀλίγου ἔρχεται, καὶ αὐτὸς θὰ κρίνῃ καλλίτερα παντὸς ἄλλου περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐγγράφων αὐτῶν... Ἀλλὰ, κύριε Νοέλ, προσέθηκε διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης, ὅσον ὠφέλιμος καὶ ἂν ἦνε δι' ἡμᾶς ἡ εὕρεσις αὐτοῦ τοῦ χαρτοφυλακίου, θὰ νῦχαριστούμεθα πολὺ περισσότερον, ἂς σὰς ἐβλέπομεν νὰ παραιτηθῆτε αὐτῆς τῆς μονομαχίας, τῆς ὁποίας φοβοῦμαι ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ μόνη ἀφορμή.

Ὁ Νοέλ περιέστη εἰς ὀδυνηρὰν ἀμηχανίαν.

— Δεσποινίς, ἐψιθύρισε, θὰ ὁμολογήσετε, ἐλπίζω, ὅτι κατὰ τὰ χθεσινὰ συμβάντα εἰς τὸν μύλον Βαλάρ, μόνη μου σκέψις ἦτο νὰ σὰς ὑπερασπίσω.

— Τὸ γνωρίζω, κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Δυχαμὲλ. Ἡ κόρη μου μὲ τὰ διηγήθη ἔλα, καὶ σὰς εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν σύντονον καὶ ἀποτελεσματικὴν βοήθειαν τὴν ὁποίαν τῆς ἐδώκατε.

— Τὰ λοιπὰ, κυρία, δὲν ἐξαρτῶνται ἀπ' ἐμέ. Ἀνήκω εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον προσέβαλα.. καὶ εἰς τοὺς φίλους τοὺς ὁποίους ἐπεφόρτισα νὰ φροντίσουν περὶ τῆς τιμῆς μου. Οἱ φίλοι μου ἀποφασίζουν τὴν στιγμήν αὐτὴν μὲ τοὺς φίλους τοῦ Κ. Λοβεδὺ περὶ τοῦ πρακτέου, καὶ εἰς τὴν ἀπόφασίν των θὰ ὑποταχθῶ. Ἐνεκα τῶν ἀποστάσεων ἔχειάσθη περισσότερος καιρὸς διὰ τὰς συνεννοήσεις, καὶ δι' αὐτὸ κατάρθωσα νὰ διαφύγω μίαν στιγμήν, διὰ νὰ σὰς φέρω τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτό... καὶ συγχρόνως—προσέθηκε κάτω νεύων τὴν κεφαλὴν—διὰ νὰ σὰς... ἀποχαιρετίσω.

— Λοιπὸν, ἐφώνησεν ἐν ἀπελπισίᾳ ἡ Ἀδριανή, ἐπιμένετε νὰ δεχθῆτε τὴν ἀνόητον αὐτὴν πρόκλησιν;

Ὁ Νοέλ ἔμεινεν ἄφωνος.

— Ἐνόμιζα, εἶπεν, ἡ κυρία Δυχαμὲλ, ὅτι ἀνθρωπος γλυκὺς καὶ φρόνιμος καθὼς σεῖς, δὲν θὰ ἐνέκρινε τὰς μονομαχίας, τὰς ὁποίας καταδικάζουν ὄχι μόνον ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ θρησκεία, ἀλλὰ καὶ ὁ νόμος καὶ ἡ λογικὴ.

— Ἐνόσω ἡ μονομαχία ὑπάρχει εἰς τὰ ἥθη μας, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς πτωχὸν νέον, ὡς ἐγὼ, νὰ τὴν ἀρνηθῆ, χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν δημοσίαν περιφρόνησιν. Αἱ μομφαὶ σας λοιπὸν, κυρία, δὲν ἔπρεπε ν' ἀποτεινῶνται εἰς ἐμέ.

— Γνωρίζετε κάλλιστα, ἐφώνησεν ἡ Ἀδριανή, ὅτι ὁ Ἐκτωρ θὰ ἦτον ἀκατάπειστος!.. Κῦ-

ριε Νοέλ, ἐξηκολούθησε συνάπτουσα τὰς χεῖρας, παραιτηθῆτε, σὰς ἐξοριζῶ καὶ πάλιν, αὐτῆς τῆς μονομαχίας ἢ ὅποια θὰ σὰς ἀποβῆ ὀλεθρία.. Κάμετέ το αὐτὸ χάριν τῆς μητρὸς μου, .. χάριν ἐμοῦ!

Καὶ τὰ δάκρυά της ἤρχισαν νὰ βέωσιν.

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Νοέλ, θαυμάτα συγκεκινημένος, δὲν θὰ μ' εἴχετε πλέον εἰς καμμίαν ὑπόληψιν, ἂν μ' ἀνεχαίτιζεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ μονομαχία αὐτὴ ἠδύνατο νὰ μοῦ ἀποβῆ ὀλεθρία... Ἐπειτα διατὶ νὰ σώσω τὴν ζωὴν μου δι' ἀνανδρίας; Θὰ εὖρω ποτὲ θάνατον ὠραιότερον; θάνατον χάριν τῆς ὑπερασπίσεώς σας;

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε τρέλλα! ἐφώνησεν ἡ Ἀδριανή. Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, μὴν ἐγκαταλείπετε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸν σας.. Δὲν εἰσθε μόνος εἰς τὸν κόσμον, ἔχετε φίλους...

— Δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ νὰ πληρώσῃ τὴν καρδίαν! ἀπήντησεν ὁ Νοέλ μελαγχολικῶς μειδιῶν.

— Ἄν εἰσθε φιλόδοξος, γρήγορα θ' ἀποκτήσετε διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς νοημοσύνης σας δόξαν καὶ περιουσίαν. Ἐχομεν πρὸς σὰς ἀπείρους ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας θ' αὐξήσῃ βεβαίως ἀκόμη ἡ ἀπόδοσις αὐτοῦ τοῦ χαρτοφυλακίου· διατὶ δὲν θέλετε νὰ μὰς δώσετε ἀφορμὴν νὰ δειξώμεν καὶ ἡμεῖς τὴν εὐγνωμοσύνην μας; Ἐλάτε... ἐπιθυμεῖτε νὰ συστήσετε ἓν μέγαλον βιομηχανικὸν κατὰστημα; Ἡ μαμὰ θὰ σὰς παραχωρήσῃ ὅσα χρήματα χρειάζεσθε.

— Ἡ Ἀδριανὴ ἔχει δικαίον, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δυχαμέλ, ὄρισάτε μόνος σας...

— Εὐχαριστῶ, κυρία... εὐχαριστῶ, δεσποινίς Ἀδριανή, ἀπήντησεν ὁ Νοέλ ἐκ βάθους στενάζων. Πρὸς τί ὅμως; Τίποτε δὲν δύναται νὰ μὲ φέρῃ εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ μεγάλου σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ὄνειροπολῶ εἰς μάτην...

— Ποῦ τὸ ἤξευρετε; εἶπεν ἡ Ἀδριανή.

Καὶ ἀπέστρεψεν ἀμέσως ἐρυθριῶσα τὸ πρόσωπον.

Ἐπῆλθε στιγμὴ σιωπῆς, οὐδεὶς δ' ἐτόλμα, ἐκ διαφορῶν ἀφορμῶν, νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν λόγον. Τέλος ἠρώτησε δειλιῶς ἡ Ἀδριανή:

— Αἶ, τώρα λοιπόν, κύριε Νοέλ, δὲν θὰ ἤσθε φρόνιμος;

— Μάρτυς μου ὁ θεός, δεσποινίς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, μαρτυρῶν διὰ χειρονομίας τὸ ἐνδόμυχον αὐτοῦ ἄλγος, θὰ ἐθυσίαζον τὴν ζωὴν μου διὰ σὰς, χωρὶς νὰ τὴν λυπηθῶ. Μὴ μοῦ ζητεῖτε ὅμως ὅτι ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις μου.. οὔτε θὰ ἐπιδιώξω οὔτε θ' ἀποφύγω τὴν μονομαχίαν αὐτὴν μὲ τὸν Κ. Ἐκτορά Λοβεδύ.

Ἡ Ἀδριανὴ ἀπεσύρθη παρωργισμένη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ θαλάμου, ἐνῶ ἡ μήτηρ κατέβαλλε νέους ἀγῶνας ὅπως μεταπέισῃ τὸν Νοέλ.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΑΛΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἐξω ἡ νύχτα εἶνε μαύρη καὶ κρύα,
Μὰ ζεστὸ λάμπει μέσα τὸ τζάκι.
Φοβερὴ θὰ σοῦ εἰπῶ ἱστορία
Ποῦ τὴν ἔγω ἀκουσμένη παιδίκι·
Ἐσχασμέν' ἱστορία παλιὰ
Ποῦ τὴ θύμισαν τώρα 'ς ἐμένα
Ὡς τὰ πόδια σου πλούσια χυμένα
Τὰ ξανθὰ μακρὰ σου μαλλιά.

Ἦταν μέσα 'στὴ χώρα ἡ πρώτη,
Στερογέννητη μεσ' 'ς τὴ φαμίλια.
Ἦταν ἄσβυστη δίψα 'ς στή νιότη,
'Σ τοὺς κακοὺς ἦταν ἄσβυστη ζήλια.
Τὴν ἐκράζαν Μηλίτσα, Μηλιά,
Κι' ἀνθισμένη μηλιά ἦταν 'ς τὰ κάλλιη.
Καὶ ποτὲ της δὲν ἔλαχεν ἄλλη
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά.

Ἐἶχαν φῶς ἡ ματιαὶς της καὶ γλώσσα,
Φῶς γιὰ ἄλλους καὶ γλώσσα γιὰ ἑνα.
Παλληκάρια κι' ἂν τρέλλαινε τόσα,
Μὰ τὸ Φῶτο ἀγαποῦσε ἡ παρθένα.
Λόγια, δάκρυα, χάρδια, φιλιὰ
Στὰ κρυφά, 'ς ταῖς γωνιαῖς, 'ς τὰ χαμόγελα,
Τὶ φιλιὰ, χάρδια, δάκρυα, λόγια
'Σ τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά!

Κι' ἄς τὴν ἔζωνε νύχτα καὶ 'μέρα
Μὲ μιὰν ἄγρυπν' ἡ μάνα της ἔννοια·
Σιδερένια καρδιά ἡ μητέρα
Κ' ἡ Μηλίτσα καρδιά πουπουλένια.
Σιδερένια καρδιά! τρισαλλοιά
Τρισαλλοιά, κι' ἂν ἡ μάνα τὸ μάθη,
'Σ τῆς Μηλιάς καὶ 'ς τοῦ Φώτου τὰ πάθη,
'Στὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά!

Μιὰ γρηὰ 'ς τὴ μητέρα της πάει
Καὶ τῆς λέει μὲ λύπη σημάδια!
«Ἡ Μηλίτσα τὸ Φῶτο ἀγαπάει
Καὶ μαζί του ἀνταμόνει τὰ βράδια!»
Κ' ἡ μητέρα δὲ βγάζει μιλιὰ,
Σὰν ἀξέσπαστη μπόρα εἶνε μαύρη..
Ἄχ! μεγάλο κακὸ θὲ νὰ τάβρη
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά!

«Κόρη, ὁ Νάσος Βελῆς, παλληκάρι
Πῶχει μύρια ἀγαθὰ νὰ τί γράφει
Γιὰ γυναῖκα ζητεῖ νὰ σέ πάρῃ,
Νὰ σέ ζῆ βουτιχτὴ 'ς τὸ χρυσάφι.»
Καὶ τῆς λέγ' ἡ Μηλίτσα ἡ Μηλιά!
«Δὲν τὸν πέρνω, δὲ θέλω τὸ Νάσο
Κάλλιη, μάν', ἀπ' τὴ ρίζα νὰ χάσω
Τὰ ξανθὰ μακρὰ μου μαλλιά!»

Ἄλλο πάλ' ἡ κακόγρηα πάει
Καὶ τὴ σκόλα τὴ μάνα της σμίγει·
«Ἡ Μηλίτσα τὸ Φῶτο ἀγαπάει
Καὶ μαζί του τὸ βράδυ θὰ φύγῃ.»
Κ' ἡ μητέρα δὲ βγάζει μιλιὰ,
Μὰ 'σὰν τίγρις λυσσάει χτυπημένη..
Ἄχ! μεγάλο κακὸ τὰ προσμένει
Τὰ ξανθὰ μακρὰ της μαλλιά!

Νύχτ' ἀνάστερη κρύβει τὴ πόλι,
Τὸ βροδὸ μεσονύχτι σιμόνει,
Μέσ' 'ς τὸν ὕπνο ἀναπαύοντα ὅλοι,
Κ' ἡ Μηλίτσα εἶν' ἄγρυπνη μόνη.